

Firmabilen

Rektor Aage Aalesen lænede sig frem i den komfortable kon-
torstol og strakte hals. Han havde netop fået erstattet det mis-
trøstige rækværk omkring den smalle balkon uden for sit kontor
med et glasparti, som gjorde hjørnekontoret endnu mere lyst.
Når han løftede kroppen 10 centimeter fra sædet kunne han se
den på parkeringspladsen. Bilen. Hans funklende nye firmabil.
Den strålede i sollyset som en kongelig diamant. Aalesen regi-
strerede uden at tænke videre over det, at hans Maserati Quat-
troporte 3,0 S Q4 aut. 4d i den røde, glinsende metallak gjorde
alle andre biler på pladsen anonyme og upersonlige. Den bil
havde længe været hans hemmelige drøm. Den var designet til
at virke aggressiv og hensynsløs. Forpartiet havde en trekantet
kølergrill, som signalede, at alt andet kørende blev suget ind og
kastet bagud, og lygterne sad som et smalt, ondskabsfuldt smil
i et smukt og upålideligt ansigt.

Synet af bilen fyldte ham i et sekund med en dyb tilfredshed.
Den var kronen på hans usædvanligt succesfulde karriere; en

bil for en ægte leder – en overbevisende vinder blandt uendeligt mange middelmådigheder. Treforken på kølergrillen var et djævelsk redskab. Den var som skabt til at stange dem bagi.

Aalesen strøg sig med højre hånd over hagen, mens han nød følelsen af sin egen succes. Så drev der en sky af ubehag ind over hans tankerække. En infam fornærmelse havde dagen før forurennet hans humør og velafstivede selvfølelse.

Aage Aalesen var ikke helt ny i rollen som rektor for Universitet. Han var blevet udnævnt for 2 år siden, da politikerne langt om længe havde besindet sig på at afskrive den ineffektive og latterlige styreform med demokratisk valg af universiteternes ledelse, som stammede fra 68-oprøret og de følgende års kaos. Endelig havde man taget sig sammen til at udpege en professionel bestyrelse med erfarne erhvervsfolk som medlemmer. De havde godt nok ikke det mindste begreb om universitetsverdenen, men det var i virkeligheden kun en fordel, for deres manglende kendskab gjorde dem meget medgørlige, når de overordnede rammer skulle fastsættes.

Det forfriskende nye var, at universiteterne skulle styres som private virksomheder. Der skulle fastsættes klare og konkrete mål, som indgik i topledelsens scorecard. Den primære målestok var penge: Jo flere penge i kassen desto større bonus til topledelsen. Aalesen havde også forbedret sprogbrugen for at gøre det klart for omverdenen, at der var nye signaler. Nu hed det ikke længere ”Universitetet” – nu hed det ”Koncernen.” Han var på det engelsksprogede business card betitlet CEO, President, efter amerikansk forbillede. Det havde man grinet af i administrationen, som altid holdt fast i fortiden og ikke forstod, hvad Den Ny Ledelse betød.

Koncernmodellen havde blandt andet medført, at Aalesen havde udpeget en kommunikationsdirektør. Bent Jungersen var journalist af uddannelse og havde i en årrække været studievært på Nyhedsmagasinet. Han var et kendt ansigt med et enormt netværk til medier og virksomheder, og Aalesen var ganske besnæret af den effekt, som et kendt ansigt havde på omverdenen. Alle kendte Jungersen, som også var tydeligt påvirket af sin egen kendthed, som han, efter Aalesens opfattelse med urette, forvekslede med faglig dygtighed.

Men Jungersens gode netværk indebar den fordel for Aalesen, at det var meget lettere for ham selv at komme i medierne. Og der var intet, der kunne konkurrere med følelsen af at se sig selv på TV eller slå op i avisen og se sit eget portræt. Han følte hver gang et brus af stolthed, som kun langsomt fortog sig.

For en uges tid siden havde Jungersen formidlet en kontakt til Erhvervsmagasinet, som havde bragt et stort opsat interview med Aalesen om hans vision om at gøre Universitetet til Verdens Bedste.

”Vi arbejder systematisk på at blive først Europas og derefter Verdens Bedste Universitet. Vi vil tiltrække og uddanne elitestuderter og eliteforskere, og vi vil tiltrække milliarder fra hjemlige og udenlandske virksomheder. Det vil kræve en stærk, professionel ledelse, som stiller store krav til medarbejderne. Det er slut med slendrian og medbestemmelse. Fra nu af vil vi skille os af med dem, der ikke passer til de nye fordringer. Forskerne må erkende, at vi lever i en ny tid med nye krav fra topledelsen,” sagde Aalesen i interviewet.

Artiklen var ledsaget af et stort foto af Aalesen foran sin nye firmabil, hvor han sad med korslagte arme på højre side af frontpartiet med det ene ben på kofangeren. Han så direkte ind

i kameraet med det bestemte og selvbevidste udtryk, som alle virksomhedsledere lærer at tillægge sig.

Aalesen havde for et par dage siden taget en kopi af artiklen og lagt den på Jungersens skrivebord. Ikke fordi han troede, at Jungerne kunne overse den, men fordi han gerne ville understrege det magtbudskab, som interviewet indirekte rummede: *Det kan godt være, at det er dig, der har skabt kontakten til bladet, og det kan godt være, at du er et kendt ansigt i offentligheden, men det er mig, der er billede af, og det er mig, der fører ordet.* I hånden havde han oven over artiklen skrevet: ”Har du nogle kommentarer til dette? AaAa.”

Den følgende dag havde han så fået kopien tilbage, hvor Jungersen i hånden havde tilføjet: ”Nej, det er fremragende! BJ.”

Aalesen havde i en kort stund glædet sig over den kollegiale ros og havde derefter lagt fotokopien på skrivebordet. Det var sent på eftermiddagen, og lyset fra solen faldt skråt ind af vinduet fra vest, så det i en bestemt vinkel gjorde alle fordybningerne i papiret synlige.

Aalesen havde i det sekund, han lagde det fra sig, bemærket, at papiret havde aftryk fra et håndskrevet notat, som åbenbart havde været placeret oven på kopien, og teksten havde afsat fordybninger, da den blev skrevet.

Aalesen blev nysgerrig og tog papiret op og holdt det hen mod lyset i præcis den vinkel, hvor han i den ganske lille fordybning kunne læse, hvad der var blevet skrevet. Der gik en isning igennem hans krop, da han læste:

Aalesen er en opblæst nar.

Det var ingen tvivl om, at det var Jungersens karakteristiske stejlskrift!

Aalesen brugte resten af dagen på at beslutte sig for, hvad der skulle ske i sagen. Nu skulle han fandeme vise, hvad en handlekraftig leder var i stand til!

”Birthe!” råbte han igennem døren til forkontoret, som stod på klem. Intet svar. ”Birthe, for faæn!”

Han hørte de hurtige fodtrin fra de høje hæle, som hastigt nærmede sig med tørre dunk. Sekunder efter stod hans personlige assistent Birthe Bech i døren.

”Du kaldte,” sagde hun lidt kælent som for at dæmme op for hans typiske, koleriske anfald. Hun havde gennem snart to år vænnet sig til at spotte, om stemmeføringen varslede, at et nyt anfald var på vej.

”Du skal sætte et møde op med Jungersen i morgen kl. 8.00 præcis.”

”Ja, men han holder jo restferie i denne uge, og han tog til Nordjylland med kone og børn i går eftermiddag.”

”Jeg er fuldstændig ligeglad. Du skal bare sørge for, at han står her i morgen kl. 8.00. Er det forstået?”

Birthe Bech kunne høre på hans dirrende stemme, at dette var absolut alvor. Hun vendte rundt i døråbningen og gik tilbage til sin plads i forkontoret. Jamen, det må jo være en sag af allerstørste betydning, tænkte hun. Aage har sikkert lige haft Ministeren i telefonen, og det må være noget, de har sat gang i derinde – ellers tilkaldes man jo ikke folk på den måde. Hun tog sin mobiltelefon for at ringe til Jungersens nummer.

”Det er Birthe,” sagde hun spagfærdigt, da han tog den. ”Aage har lige bedt dig om at stille til et møde med ham her i morgen tidlig kl. 8.00. Jeg tror, det er noget meget vigtigt, sikkert noget

fra Ministeriet. Det må være tophemmeligt, når han indkalder dig med så kort varsel uden dagsorden ...”

Birthe hørte ham bande stygt efter et kort øjeblik tavshed. Så tog han sig sammen: ”For helvede, vi er lige kommet herop i et lejet sommerhus. Vi er i nærheden af Grenen, så jeg skal køre i bil til Aalborg, hvor det første fly går kl. 7. Jeg skal op før fanden får sko på. Hvad er der sket, er han blevet tosset, eller har Ministeren besluttet at lukke Universitetet?... Godt, jeg skal nok være der,” sagde han med dæmpet stemme for ikke at kickstarte det rasende skænderi med konen, som lurede lige efter telefonsamtalen. Det var sådan, Birthe fornemmede situationen.

Birthe gik tilbage til Aalesens kontor, bankede forsigtigt på døren, men åbnede selv straks, da hun vidste, han var alene på kontoret.

”Han kommer i morgen kl. 8.00,” sagde hun tørt. Aalesen stod med ryggen til og kiggede ned mod parkeringspladsen. Han svarede ikke, men gryntede uforståeligt. Hans tanker blev afbrudt, da telefonen på skrivebordet ringede. Han kunne se på displayet, at opkaldet kom fra Ministeriets departement.

”Aalesen her,” sagde han affabelt som altid, når nogen ringede fra Ministeriet. Med venstre hånd vinkede han Birthe ud af kontoret. ”Det er afdelingschef Bunkebo,” sagde en let snøvle, monoton stemme. Hvad fanden ringer han for? tænkte Aalesen uvilkårligt. Herbert Bunkebo var en indadvendt bureaukrat, som styrede Ministeriets økonomi med nærmest neurotisk nidkærhed. Han var så genert, at han altid sendte sine folk i marken i stedet for at komme selv. Aalesen mødte

ham faktisk kun en gang årligt, når de sidste oplæg til Finanslovens § 19, som gav penge til universiteterne, skulle files til.

”Departementschefen har anmodet mig om at indkalde Dem til et møde på departementschefens kontor i morgen kl. 10. Og jeg er blevet bedt om at understrege, at De bedes rykke andre møder for at skabe plads i kalenderen. Det forventes også, at De kommer uden ledsagere.” Aalesen kunne fornemme, at der bag den tørre stemmeføring gemte sig et gran af skadefryd.

”Kunne De oplyse mig om, hvad mødet handler om, så jeg får mulighed for at forberede mig?”

”Nej, det kan jeg desværre ikke. Vi går ud fra, at De allerede har den tilstrækkelige paratviden til at kunne redegøre for det pågældende sagsforhold. På gensyn i morgen. Farvel.”

Aalesen sænkede langsomt telefonrøret, mens tankerne væltede ukontrolleret frem i hans hjerne. Dette her indeholdt alle signaler om, at det kunne være en yderst alvorlig situation. Når departementschefen satte Herbert Bunkebo til at ringe, måtte det være fordi, han selv skulle være med til mødet, og fordi det handlede om penge.

Aalesen havde disponeret bevillingerne til Universitet meget egenrådigt, og havde med alle midler modsat sig, at Ministeriet skulle blande sig i driften, som de ellers plejede. Hans argumentation gik kort ud på, at han var udpeget som CEO – altså administrerende direktør – og dermed havde han retten til at træffe alle relevante beslutninger om drift og administration efter de retningslinjer, som var aftalt med bestyrelsen og især dennes formand. Dette var desuden fastlagt i hans resultatkontrakt, som Ministeriet havde blåstemplet. Han havde måske lavet nogle hurtige chefansættelser uden opslag, som nok ikke

var helt efter reglerne, men de kunne undskyldes med, at der var tale om hastesager. Aalesen så det som en af sine fornemste opgaver at opdrage Universitetet til at agere som en moderne, profit- og resultatorienteret virksomhed, som ikke fortabte sig i langsomme processer og endeløst palaverdemokrati. Det var jo netop derfor, at man havde ansat ham som rektor i stedet for en af de hengemte professorer, som lugtede af elfenbenstårn og 68-holdninger.

”Birthe, ryd kalenderen for alle møder i morgen formiddag efter det med Jungersen. Jeg skal til møde i Departementet.” Birthe kiggede forsigtigt ind på kontoret. ”Skal jeg finde nogle sager frem til dig?” spurgte hun prøvende.

”Nej, jeg kender ikke dagordenen,” sagde han og fortrød det i samme sekund. Det var et uheldigt signal at sende. Han var indirekte kommet til at indrømme, at han ikke havde kontrol over situationen.

Aalesen strøg sig igen over hagen, mens han prøvede at få styr på sine tanker. Han lod uvilkårligt sin højre hånd afsøge, om hentehåret sad korrekt. Der var tilsyneladende i Aalesens familie en genetisk disposition for tidligt hårtab – hans far var blevet tidligt skaldet, og han vidste fra gamle familiefotos, at det også gjaldt hans farfar.

Aalesen var middel af bygning med en begyndende mave og et markeret ansigt. Han bar nogle kostbare, omhyggeligt udvalgte uindfattede guldriller, som gjorde hans blik gennemborende. Problemet var håret og hovedfaconen. Hans hovedbund var ujævn, bulet og plettet, og håret blev skrabet op fra venstre side for at dække denne fatale, æstetiske plet på hans forfængelighed.

Døren til kontoret blev skubbet op, og prorektor Anton Skudesen kom prustende ind. Han lod sig uden invitation falde ned i en af designerstolene ved skrivebordet.

”Hvad fanden er det, jeg hører fra Birthe, at du er indkaldt til møde uden dagsorden med Departementet i morgen?”

Skudesen var i forhold til Aalesen kæmpestor og overvægtig. Han havde et åbenlyst problem med at stoppe indtaget af fødevarer og proppede sig konstant. Der gik et rygte om, at han havde givet ordre til universitetets køkkenchef om, at han skulle have serveret eventuelle rester fra alle receptioner på sit kontor, inden de lukkede køkkenet klokken 17. Derfor var der efter sigende ofte et orgie af kanapeer på hans kontor frem til klokken 19, hvor han som den sidste slukkede lyset i administrationsbygningen for at tage hjem og spise middag.

Han var enkemand og havde siden konens død for 10 år siden brugt alle sine kræfter på Universitetet. Han havde spinkle ben, som var kronisk overbelastet af at skulle bære den tunge overkrop, så han gik hele tiden med stok for at støtte sig. Ansigtet var opsvulmet og nakken skød op over halskraven, når han med besvær forsøgte at dreje hovedet. Ansigtsskuløren gav også Aalesen en mistanke om, at Skudesens indtag af alkohol lå langt på den anden side af de 14 statsanbefalede, ugentlige genstande.

”Jeg har ingen idé om, hvad det drejer sig om,” sagde Aalesen undvigende. ”Det er tænkeligt, at det er noget med min resultatkontrakt, eftersom de har bedt mig om at komme alene. Muligvis vil de forbedre vilkårene i lyset af vores glimrende fremdrift.” Det sidste han ville var at have Skudesen med på slæb. Skudesen var nærmest født på universitetet og kendte hver en

detalje på snart sagt alle institutterne. Han var gnistrende intelligent og havde eminente evner som politiker og kunne altid true eller trygle genstridige professorer eller direktører til at makke ret, uden at de selv rigtig fattede, at de var blevet trynet. Skudesen opgav og rejste sig prustende fra sin stol, som knagede faretruende under ham. Han er en nar, tænke han, mens han støttede sig til bordkanten for ikke at benene skulle ekse under vægten. Tror han virkelig, at de uopfordret vil give ham lønforhøjelse midt i perioden?

Aalesen gik hen til Koch-reolen og tog sit slidte eksemplar af von Clausewitz bog ”On War” frem. Han havde fra sin ungdom været en stærk beundrer af den preussiske militærteoretiker og havde tillagt sig den vane at bladre i bogen, når han blev konfronteret med uforudsete problemer. Han havde altid betragtet sin erhvervskarriere som et felttog, hvor man skulle være forberedt på, at alt, og især det uforudsigelige, hele tiden kunne ske. Tingene gik aldrig, som planlagt. Han havde som 30-årig taget en grad som Master of Business Administration på et universitet i det amerikanske bibelbælte som et supplement til sin uddannelse i taktisk operationsanalyse, og her var Clausewitz obligatorisk pensum.

Hans øjne løb ned over siderne i den slidte bog indtil han stoppede ved sætningen om, at krigen er et middel til at påtrykke fjenden vores vilje. For med sikkerhed at opnå dette mål skal vi afvæbne fjenden. At fratage ham ethvert middel til at forsvare sig er per definition det egentlige formål med enhver militær aktion.

Glimrende – det var jo situationen i en nøddeskal. Aalesen følte sig lettet og bekræftet i, at han havde situationen under fuld kontrol. Hvis han som sædvanlig var aggressiv og fremfarende,

kunne bureaukraterne ikke krumme et hår på hans hoved. Han pakkede sin taske og forlod forkontoret med en kort besked om, at han gik til møde ude i byen resten af dagen og ikke ville forstyrres. Han startede Maseratien og nød de mange hestekræfters potente brummen, inden han satte den i gear og kørte hjem.

* * *

Klokken var 7.55, da Aalesen næste morgen svingede ind på parkeringspladsen og kørte hen til den reserverede p-plads, hvor et blåt skilt bekendtgjorde, at den var forbeholdt Universitetets topleder. *President* stod der. Birthe Bech var allerede kommet og havde sat kaffekopper og termokande frem. Jungersen kom ikke til tiden. Først 25 minutter over otte kom han forpustet farende ind på kontoret.

”Undskyld, at jeg kommer for sent, men flyet fra Aalborg var forsinket, og der var sket et uheld på motorvejen, som gav kø. Jeg går ud fra, at der er tale om noget meget vigtigt, siden du kalder mig ind her midt i min ferie,” sagde Jungersen med tilbageholdt irritation og forundring.

Aalesen svarede ikke, men lod fortsat som om han var fordybet i læsningen af papirerne på hans store, blankpolerede skrivebord. Jungersen satte sig med en utilfreds brummen, som Aalesen aldrig havde bemærket fra ham før. Så løftede han hovedet og gav uden et ord Jungersen kopien af artiklen. Jungersen så desorienteret på papiret og derefter på Aalesen.

”Ja ... det er et udmærket interview. Jeg synes, du får dækket emnet meget overbevisende ...,” sagde han afprøvende. Aale-

sen rakte ham nu et andet eksemplar af kopien, hvor han selv med blyant havde trukket den skjulte, håndskrevne tekst op. Ordene var fuldstændigt tydelige:

Aalesen er en opblæst nar.

Jungersen stirrede vantro på papiret og holdt op med at trække vejret. Han følte med ét, at alt blodet strømmede ned i benene. ”Jamen det var jo noget, jeg bare kradsede ned for sjov ...” stammede han. Aalesen havde rejst sig fra stolen og stirrede iskoldt på ham. ”Du er fyret. Ud!” sagde han med en stemme, som dirrede af tilbageholdt raseri. ”Ud af mit kontor, din elendige undermåler!”

Jungersen rejste sig og begyndte chokeret at gå henimod døren. Så vendte han sig om mod Aalesen og sagde med så meget overbevisning, som en begyndende kampvilje gav ham. ”Det her skal du ikke slippe godt fra. Du hører fra min fagforening!”

Aalesen smilede hånligt og tænkte, at når ordet fagforening blev brugt, så var det allerede en klar erkendelse af et sviende nederlag. Kun undermennesker talte om fagforeninger. Han satte sig igen og konstaterede, at resolut magtudøvelse gav ham en dyb tilfredsstillelse. Det var en slags åndelig renselse, der ikke kunne sammenlignes med noget andet. Den samme fornemmelse som at kløve en modstander med et skarpt sværd og se ham falde fra hinanden i to halvdele fra isse til fod.

Han havde endnu en lille time til han skulle af sted til Ministeriet og havde rigeligt tid til at finde sin resultatkontrakt frem og repetere detaljerne.

* * *

Klokken var 10 minutter i 10, da Aalesen nåede frem til Ministeriets parkeringsplads. Der var fuldt optaget – ikke en eneste plads tilbage kunne han konstatere efter at have cirkuleret rundt to gange. Jo, ministerbilens plads lige ved hovedindgangen var tom, så Aalesen havde ikke noget valg, hvis han ikke skulle komme for sent til mødet, og dens slags hadede han. Han ville ikke bringe sig i en defensiv situation ved at starte mødet med en undskyldning.

Han havde imidlertid dårligt smækket bildøren, før en ministerialbetjent kom løbende. ”Hallo, dér kan De ikke parkere. Det er Ministerens plads!”

Aalesen råbte tilbage som for at overtrumfe ham; ”Jeg er ligeglad. Jeg skal til møde med Ministeren.” Han hørte selv, at det klang af løgn, for han skulle næppe til møde med Ministeren, når hans bil ikke var der. Men betjenten opgav måbende at protestere yderligere, og Aalesen gik selvsikkert ind i bygningen og tog energisk trappen op til direktionsgangen. På slaget 10 trådte han ind på departementschefens kontor. Tilstede var foruden departementschefen, Bunkebo og en tredje embedsmand, som han ikke kendte.

Mod sædvane rejste de sig ikke op, da han trådte ind. Departementschefen viste ham blot med en håndbevægelse, at han skulle tage plads på den anden side af mødebordet over for de tre embedsmænd. Aalesen registrerede med det samme, at der var noget helt galt. Det her kunne ikke handle om at belønne ham yderligere for hans enestående indsats for modernisering af Universitetet.

”Jah, tag lidt kaffe, hvis De har lyst,” snøvlede Bunkebo. ”Vi har bedt Dem komme efter at have konstateret, at De ganske

uretmæssigt har anskaffet Dem en tjenestebil. Det er en klar overtrædelse af ansættelsesvilkårene for rektorer. Hvordan vil De forklare det?” spurgte Bunkebo med monoton spydighed.

Et kort øjeblik følte Aalesen, at mødebordet gyngede, men han fik hurtigt taget sig sammen. ”Åh, den detalje kan jeg nemt forklare,” sagde han for at prøve at erobre lidt rum til sit forsvar. ”Jeg har jo altid haft firmabil. Ja, det vil sige i mine tre sidste lederjobs var en firmabil en naturlig del af kontrakten, så jeg har ikke kunnet forestille mig, at det kunne være anderledes her. Jeg er jo ansvarlig for et milliardbudget, så en firmabil er jo en helt uvæsentlig detalje i den store sammenhæng.”

”Jeg ved ikke, hvor De har denne vrangforestilling fra, men De kan ikke være ubekendt med, at der intet står om tjenestekøretøj i deres ansættelseskontrakt,” messede Bunkebo. ”At anskaffe en tjenestebil som universitetsrektor er ganske simpelt misbrug af betroede midler. Og jeg går ud fra, at De er bekendt med konsekvensen af et sådant misbrug?”

Nu er tiden inde til et modangreb, tænkte Aalesen. ”Der er på ingen måde tale om misbrug af betroede midler. Min firmabil er ikke betalt af Universitetets driftsmidler fra Finanslovens § 19. Den er betalt af Fonden, som De udmærket ved, at jeg er formand for. I øvrigt har jeg aftalt denne disposition med bestyrelsesformanden for Universitetet, som er helt indforstået. For resten er det en leasingordning, som kun koster Fonden 19.500 om måneden – og jeg betaler naturligvis skat af værdien.”

Aalesen følte sig nu på mere sikker grund. Fonden var en konstruktion, der akkumulerede penge, som Universitetet tjente ved kontraktopgaver for private virksomheder. Formålet var at skaf-

fe universitetsprofessorerne mulighed for de ekstraintægter, som deres almindelige ansættelsesvilkår afskar dem fra. Den var særdeles formuende og som selvejende en art privat virksomhed med egen bestyrelse, men med Aalesen som formand.

Fonden blev drevet under tilsyn af Universitetets bestyrelse, og her var formanden en af erhvervslivets absolutte spidser, Peter Plowmann, direktøren for den globale farmavirksomhed, InsuLab A/S. Under Plowmanns ledelse havde InsuLab været en af de mest iøjnefaldende erhvervssuccesser i nyere tid. Aktiekursen og overskuddet var mangedoblet på ti år, og virksomheden havde i kølvandet på sine fremragende kommercielle resultater udviklet en markant arrogance, som gjorde topledelsen til genstand for den illusion, at de var en særlig udvalgt gruppe, som kunne tage sig friheder, som ingen andre dristede sig til. Dette gjaldt desværre ikke mindst for Plowmann, så han havde uden betænkelighed godkendt anskaffelsen af firmabilen til Aalesen. Han havde dog spurgt, om en Maserati ikke var lidt i overkanten. Aalesen havde benægtet og svaret, at topcheferne i Rehderiet alle kørte i Cadillac. Plowmann havde selv den største BMW på markedet med egen chauffør, så han sagde ikke mere.

Bunkebos stemme kaldte ham tilbage til mødet igen: ”Jeg beklager at måtte meddele Dem, at De som formand for Fondens bestyrelse ikke er berettiget til at disponere midlerne på denne måde. Hvis De desuden går ud fra, at det er tilstrækkeligt, at Deres bestyrelsesmand har akkviesceret dispositionen, så tager De fejl. Vi har fået Kammeradvokaten til at udfærdige et responsum om spørgsmålet. Hans svar er utvetydigt: Der er tale om misbrug af betroede midler!”

Herbert Bunkebo skubbede med en nonchalant gestus et 10-siders notat over på Aalesens side af bordet. Samtidig gik døren op, hvorpå en sekretær i stram nederdel styrede over mod departementschefen og hviskede noget til ham i venstre øre, som vendte væk fra Aalesen. Departementschefen, som endnu ikke havde sagt et ord, rettede sig op i sædet, tog brillerne af og kiggede direkte på Aalesen.

”Min sekretær siger, at Ministeren netop er ankommet, men at der holder et rødt køretøj på ministerbilens parkeringsplads. Det skulle vel ikke være Deres?” spurgte han syrligt.

”Nuvel,” fortsatte han selvsmagende. ”Jeg går ud fra, at De har hørt nok til, at De kan drage Deres konklusioner af denne samtale. Selvom der foreligger et grundlag for, at vi øjeblikkeligt kan afbryde samarbejdet som følge af et væsentligt kontraktbrud, har Ministeren besluttet, at vi vil se bort fra det skete under forudsætninger af, at De inden en uge har købt køretøjet til den nedskrevne værdi for Deres private midler. Bunkebo har regnet den ud til 990.000 kr. Og jeg tror, ministerbilens chauffør vil sætte pris på at få sin parkeringsplads tilbage. Vi har efter min opfattelse ikke yderligere at tilføje.” Han rejste sig og forlod mødeværelset uden afskedshilsen. De andre fulgte efter ham.

Aalesen sad et kort øjeblik alene tilbage i lokalet for at samle sig. Mødet havde udviklet sig til en katastrofe. Han havde ikke et øjeblik forestillet sig, at de smålige bureaukrater kunne true hans position. Nu havde de behandlet ham som en stikirendreng på trods af hans alliance med erhvervslivets sværvægttere. Satans! Hvor var principperne om Ny Ledelse, som skulle sikre en effektiv, professionel governance, hvor Universitetet skulle

drives som en privat koncern, når han ikke engang kunne anskaffe sig en skide firmabil?

Og så havde de oven i købet stillet som betingelse, at han skulle skaffe 990.000 kroner på en uge!

På vej ned ad trappen mødte han Ministeren og hilste hjerteligt på ham. Ministeren så lige igennem ham, som om han var støbt i husblas.